

Sygn. akt VI GC 1858/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Justyna Wyrwas – Oliwkiewicz

Protokolant: starszy protokolant Elżbieta Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko E. C.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 1.729,92 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia dziewięć złotych 92/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

a) 1.107,00 zł od 31 maja 2017 roku do dnia zapłaty,

b) 284,53 zł od 11 października 2017 roku do dnia zapłaty;

2) oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 444,60 zł (czteryście sześćdziesiąt sześć złotych 60/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz

Sygn. akt VI GC 1858/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 11 października 2017 roku powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. C. na podstawie art. 299 k.s.h. łącznej kwoty 4.440,44 zł na którą składały się:

1. kwota 525,04 zł (z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 maja 2017 roku),

2. kwota 1.230,00 zł (z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 maja 2017 roku),

3. kwota 492,00 zł (z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 maja 2017 roku),

4. kwota 615,00 zł (z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 maja 2017 roku),

5. kwota 636,65 zł (bez odsetek),

6. kwota 687,92 zł (z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 maja 2017 roku),

7. kwota 150,00 zł (bez odsetek)

8. kwota 103,38 zł (bez odsetek)

Powód podał, że:

- kwoty opisane w punktach 1-4 w łącznej wysokości 2.862,04 zł stanowią należność główną zasądzoną nakazem zapłaty Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z 18 lipca 2017 roku w sprawie o sygn. akt (...) na rzecz (...) w W. od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. (dalej spółka), w której pozwana pełniła funkcję członka zarządu,
- kwota opisana w punkcie 5 – zasądzone ww. nakazem zapłaty koszty sądowe,
- kwota opisana w punkcie 6 – skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie na dzień wezwania pozwanej do zapłaty,
- kwoty opisane w punktach 7-8 – koszty bezskutecznej egzekucji prowadzonej przeciwko spółce.

Powód wnosił też o obciążenie kosztami procesu pozwanej (k. 3-7).

W odpowiedzi na pozew i piśmie z 12 listopada 2018 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania procesowego. Podała, że była prezesem zarządu spółki w okresie od stycznia 2010 roku do 6 grudnia 2012 roku tj. do dnia złożenia rezygnacji. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Przyznała, że spółka była obciążona fakturami: z 17 maja 2012 roku na kwotę 615,00 zł, z 27 sierpnia 2012 roku na kwotę 492,00 zł i z 21 grudnia 2012 roku na kwotę 1.230,00 zł, przy czym wskazywała, że ostatnia z faktur została wystawiona po rezygnacji przez nią z funkcji prezesa zarządu spółki Zarzucała, że powód nie wykazał źródła powstania należności w kwocie 525,04 zł. Podnosiła też, że powód nie udokumentował należycie bezskuteczności egzekucji wobec spółki (k. 57-58, k. 77-78).

W kolejnych pismach procesowych powód podtrzymał swoje stanowisko i wskazał, że odpowiedzialność pozwanej wynika nie tylko z pełnionej przez nią funkcji członka zarządu spółki, ale też funkcji likwidatora. Podnosił, że roszczenie nie jest przedawnione, gdyż w sprawie zastosowanie mają przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, a termin przedawnienia biegnie od powzięcia informacji o niewypłacalności spółki. Wskazał, że wiadomość o niewypłacalności spółki powziął 20 października 2015 roku z pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mysłowicach K. S., a pozew został wniesiony 11 października 2017 roku (k. 70, k. 83-84).

Pozwana wskazała, że likwidatorem spółki została 13 stycznia 2014 roku, a więc po powstaniu zobowiązań objętych postępowaniem (k. 93-94).

Sąd ustalił, co następuje:

Prawomocnym nakazem zapłaty z 18 lipca 2017 roku, wydanym na skutek pozwu z 7 lipca 2014 roku, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt (...), zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz (...)w W. kwotę 2.862,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 525, 04 zł od 7 lipca 2014 roku,
- 1.230,00 zł od 7 lipca 2014 roku,
- 492,00 zł od 7 lipca 2014 roku,

- 615,00 zł od 7 lipca 2014 roku

oraz kwotę 636,65 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na część zasądzonej należności głównej złożyły się należności wynikające z faktur wystawionych przez (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. tj. pierwotnego wierzyciela spółki

- z 17 maja 2012 roku na kwotę 615,00 zł z terminem płatności do 21 maja 2012 roku,
- z 27 sierpnia 2012 roku na kwotę 492,00 zł z terminem płatności do 10 września 2012 roku,
- z 21 grudnia 2012 roku na kwotę 1.230,00 zł z terminem płatności do 4 stycznia 2013 roku,

(dowód: nakaz zapłaty k. 43, k. 95v, faktury k. 96 v-97, pismo z 9 czerwca 2017 roku k. 95).

Postanowieniem z 7 października 2014 roku ww. nakazowi zapłaty została nadana klauzula wykonalności. W oparciu o ww. tytuł wykonawczy powód wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mysłowicach K. S.. Postanowieniem z 15 grudnia 2015 roku sygn. akt (...)komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne wobec bezskutecznej egzekucji. W postanowieniu ustalono koszty postępowania egzekucyjnego na łączną kwotę 110,28 zł oraz przyznano powodowi koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 150,00 zł. **(dowód: postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k. 44,k. 96, pismo komornika z 20 października 2015 roku k. 39, postanowienie komornika z 15 grudnia 2015 roku k. 40)**

Pismem z 23 maja 2017 roku (...) S.A. w K., działając na zlecenie powoda i powołując się na nakaz zapłaty z 18 lipca 2014 roku, wezwał pozwaną w trybie art. 299 k.s.h. jako członka zarządu i w trybie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 280 k.s.h. jako likwidatora spółki do dobrowolnej zapłaty:

- należność główna - 2.862,04 zł,
- kosztów postępowania sądowego -636,65 zł,
- koszty bezskutecznej egzekucji -103,83 zł,
- koszty zastępstwa adwokackiego -150,00 zł,
- odsetek ustawowych na dzień 23 maja 2017 roku - 687,92 zł

tj. łącznie kwoty 4.440,44 zł, w terminie do 30 maja 2017 roku pod rygorem skierowania sprawy do sądu. **(dowód: wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 36, 37-38)**

Pismem z 30 maja 2017 roku pozwana zwróciła się do firmy windykacyjnej o nadesłanie nakazu zapłaty i faktury, której dotyczy należność główna wskazywana w piśmie z 23 maja 2017 roku, podając, iż nie zna sprawy. Pismem z 9 czerwca 2017 roku powód przesłał pozwanej kopię nakazu zapłaty z 18 lipca 2014 roku, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i 3 faktur oraz poinformował, iż dokumentami będącymi podstawą wydania nakazu były dołączone do pisma faktury VAT z 27 sierpnia 2012 roku na kwotę 492,00 zł, z 17 maja 2012 roku na kwotę 615,00 zł i z 21 grudnia 2012 roku na kwotę 1.230,00 zł. **(dowód: pismo pozwanej k. 61, pismo powoda z 9 czerwca 2017 roku wraz z załącznikami k. 95-97)**

Od 31 maja 2010 roku do 2 października 2013 roku pozwana figurowała w rejestrze przedsiębiorców jako prezes jednoosobowego zarządu(...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., przy czym pismem z 6 grudnia 2012 roku złożyła rezygnację z funkcji prezesa zarządu spółki, na skutek czego uchwałą Zgromadzenia Wspólników z 8 grudnia 2012 roku została odwołana z tej funkcji. W okresie od 27 lutego 2014 roku do 2 kwietnia 2015 roku pozwana była

likwidatorem spółki. **(dowód: ogłoszenie w (...) k. 45, pismo pozwanej z 6 grudnia 2012 roku k. 59, uchwała z 8 grudnia 2012 roku k. 60, odpis KRS k. 89-92, k.110-112)**

Pomimo formalnego dopuszczenia jako dowodów złożonych przez pozwaną przy piśmie z 15 marca 2019 roku dokumentów: protokołu ze zgromadzenia wspólników spółki z 23 grudnia 2011 roku (k. 113-115), umowy pożyczki udziałowca dla spółki z 1 kwietnia 2012 roku (k.116), potwierdzeń przelewów (k.117-120, k. 122), umowy przedwstępnej (k. 121), wniosku o ogłoszenie upadłości z 3 września 2012 roku (k. 123), wezwania do uzupełnienia braków formalnych (k. 124), pisma pozwanej z 18 września 2012 roku i 8 października 2012 roku z załącznikami (k. 125-137), pisma w przedmiocie zwrotu wniosku z 22 października 2012 roku (k. 138), pisma banku, potwierdzeń przelewów i zobowiązania pozwanej (k. 139-1142), nie stały się one podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, gdyż okoliczności, których dotyczyły nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 299. § 1 k.s.h. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa) jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania, przy czym w myśl art. 299§ 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Stosownie do art. 299¹ k.s.h. do likwidatorów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z wyjątkiem likwidatorów ustanowionych przez sąd, przepis art. 299 stosuje się odpowiednio.

Dla zaistnienia odpowiedzialności pozwanej na gruncie art. 299 § 1 k.s.h. powód nie był zobowiązany udowodniać innych okoliczności poza faktem, iż pozwana była członkiem zarządu w chwili powstania zobowiązania spółki oraz iż egzekucja należności przysługujących przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Pozostałe przesłanki odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. objęte są bowiem domniemaniami: istnienia szkody w wysokości zobowiązania niewyegzekwowanego od spółki, związku przyczynowego między szkodą wierzyciela a niezłożeniem przez członka zarządu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości i jego zawinienia w tym względzie. Dlatego też, zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h., członkowie zarządu obowiązani są wykazać okoliczności zwalniające ich od odpowiedzialności. I tak, członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności, jeżeli udowodni, że zaistniała choć jedna z trzech sytuacji wymienionych w tym przepisie. Do okoliczności tych należą:

- zgłoszenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości,
- brak winy członka zarządu w sytuacji, gdy nie zgłoszono wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym terminie,
- brak szkody po stronie wierzyciela, pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie.

Pojęcie szkody na gruncie art. 299 k.s.h., rozumiane jest inaczej niż w oparciu o art. 361 § 2 k.c. Szkada objęta tą odpowiedzialnością znajduje wyraz przede wszystkim w obniżeniu potencjału majątkowego spółki na skutek doprowadzenia spółki do stanu niewypłacalności. Niewystąpienie we właściwym czasie przez członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o ogłoszenie upadłości wywołuje szkodę jej wierzyciela, gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, a na skutek opóźnienia dochodzi do powstania wobec spółki nowych zobowiązań, które nie powstałyby gdyby wniosek ten został złożony w terminie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 roku, sygn. akt I CSK 646/12, Legalis nr 804253).

Jak wyżej skazano odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 299 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się nieskuteczna (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2007 r., sygn. akt IV CSK 370/06, publ. OSNC-ZD 2008/1/18).

Pozwana zaprzeczyła, iż była członkiem zarządu w dacie powstania zobowiązań objętych nakazem zapłaty z dnia 18 lipca 2014 roku w zakresie kwoty 1.230,00 zł wynikającej z faktury z 21 grudnia 2012 roku oraz w zakresie kwoty 525,04 zł, co do której podnosiła, iż powód nie wykazał tytułu powstania zobowiązania. Zarzuty pozwanej w tym zakresie okazały się zasadne.

Pozwana przedstawiła (nie zakwestionowane przez pozwanego) oświadczenie z 6 grudnia 2012 roku o rezygnacji z pełnienia funkcji członka zarządu i uchwałę Zgromadzenia Wspólników spółki z 8 grudnia 2012 roku o odwołaniu pozwanej z ww. funkcji. Zatem uznać należało, iż w dacie powstania zobowiązania spółki w kwocie 1.2300,00 zł (tj. wystawienia faktury z 21 grudnia 2012 roku) pozwana nie wchodziła już w skład zarządu spółki. Zgodnie bowiem z §5 art. 202 k.s.h. „do złożenia rezygnacji przez członka zarządu stosuje się odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu zlecenia przez przyjmującego zlecenie” (art. 746 §2 i § 3 k.p.c.). Oświadczenie to może więc być złożone w każdej chwili, przy czym powinno być złożone drugiej stronie w taki sposób, by mogła ona zapoznać się z jego treścią. Rezygnacja jako jednostronna czynność prawna członka zarządu może nastąpić z dniem albo w terminie określonym w oświadczeniu o rezygnacji. Rezygnacja nie wymaga przyjmowania przez organ spółki i podejmowania z jej strony jakichkolwiek czynności, od których zależałaby skuteczność rezygnacji, nie można również zrzec się prawa do rezygnacji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa 2041/15). W związku z powyższym pozostawało bez znaczenia, iż pozwana została wykreślona jako członek zarządu spółki ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym dopiero w dniu 2 października 2013 roku.

Pomimo ciążącego na powodzie obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. nie wykazał on także, że zobowiązanie spółki w kwocie 525,04 zł wskazane w nakazie zapłaty z powstało w czasie gdy pozwana pełniła funkcję prezesa zarządu spółki. Nie wskazał w ogóle źródła powstania ww. zobowiązania spółki. Nie było ono objęte fakturami, które przesłał pozwanej z informacją o podstawie wydania nakazu zapłaty z 18 lipca 2014 roku. Powód nie przedstawił żadnego wyliczenia ww. kwoty.

W związku z powyższym należało uznać, że pozwana ponosi odpowiedzialność za należności opisane w nakazie zapłaty z 18 lipca 2014 roku ale w kwocie 2. 862,04 zł, a jedynie za należności, co do których powód wykazał, że powstały w czasie gdy pozwana pełniła funkcje członka zarządu spółki tj. w łącznej kwocie 1.107,00 zł (kwoty 615,00 zł i 492,00 zł wynikające z faktur z 17 maja 2012 roku i z 27 sierpnia 2012 roku).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje kwoty zasądzone w tytule wykonawczym wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, sygn. akt III CZP 118/06, publ. OSNC 2007/9/136). Kwota 1.107,00 zł stanowiła 38 % kwoty zasądzonej w nakazie zapłaty, w związku z tym jedynie w takiej proporcji należało obciążyć pozwaną kosztami:

- postępowania sądowego zasądzonymi w nakazie zapłaty tj. kwotą 241,93 zł (636,65 zł x 38%),
- zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym tj. kwotą 57,00 zł (150,00 zł x 38%),
- postępowania egzekucyjnego tj. kwotą 39,46 zł (103,83 zł x 38%).

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. (I ACa 341/06) odsetki za opóźnienie od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h. należą się dopiero od chwili wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 k.c. Wymagalność roszczenia skierowanego przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest tożsama z wymagalnością roszczenia wobec spółki. Termin spełnienia świadczenia przez

osoby, o których mowa w art. 299 k.s.h. nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003 r., nr 2, poz. 22). Zatem niewyegzekwowane odsetki za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej przez spółkę nie mogą być objęte odszkodowaniem dochodzonym na podstawie art. 299 k.s.h., gdy nie zostaną zsumowane i wyrażone kwotowo, a także objęte wezwaniem do zapłaty.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty w piśmie z 23 maja 2017 roku, wskazując, że termin zapłaty upływa 30 maja 2017 roku. W wezwaniu zawarł zarówno żądanie zapłaty należności głównej w łącznej kwocie 2.862,04 zł jak i skapitalizowanych odsetek na dzień 23 maja 2017 roku w kwocie 687,92 zł (przy czym nie podał od jakich kwot i od kiedy odsetki ze zostały wyliczone). Mając na uwadze, że pozwana odpowiadała jedynie za należności objęte fakturami z 17 maja 2012 roku i z dnia 27 sierpnia 2012 roku zasadne było żądanie powoda z zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie jedynie od kwot: 615,00 zł i 492,00 zł za okres od dat ich wymagalności do 23 maja 2017 roku w łącznej kwocie 284,13 zł (168,00 zł + 116,53 zł). W związku ze wskazanym w wezwaniu terminem do zapłaty, bezzasadne było żądanie przez powoda odsetek od kwoty 1.107,00 zł od kwoty 24 maja 2017 roku. Żądanie odsetek od skapitalizowanych odsetek od 24 maja 2017 roku nie mogło zostać uwzględnione również z uwagi na art. 482 k.c.

W ocenie sądu powód w sposób dostateczny wykazał bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce przedstawiając postanowienie komornika sądowego stwierdzającego ww. okoliczność. Pozwana nie przedstawiła natomiast informacji o majątku spółki z którego powód mógłby zaspokoić swoją należność.

Niezasadny był również podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym. Zgodnie z art. 442¹ k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany (wierzyciel) dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia; jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym wystąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Wskazany termin przedawnienia rozpoczął się w dniu wydania postanowienia o bezskuteczności egzekucji wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, ponieważ w tym momencie wierzyciel dowiedział się, lub mógł z łatwością się dowiedzieć o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przed dniem bezskuteczności egzekucji tej wierzytelności bieg przedawnienia wobec członków zarządu nie może się rozpocząć, ponieważ dopiero w tym dniu powstają przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 299 k.s.h. (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt III CZP 72/08, wyroki Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004r, sygn. Akt IV CK 176/02, z 27 października 2004 r., sygn. akt IV CK 148/04). Powód dowiedział się po raz pierwszy o bezskuteczności egzekucji z pisma komornika z 20 października 2015 roku, zatem wniesiony przez niego w dniu 11 października 2017 roku pozew został złożony przed upływem 3 letniego terminu przedawnienia.

Pozwana nie wykazała również by złożyła skutecznie, we właściwym czasie, wniosek o ogłoszenie upadłości. Pozwana wskazywała wprawdzie, że zrobiła wszystko, by zgłosić wniosek o upadłość spółki i nie ponosi winy za niezłożenie go. Wskazała, że podjęła wiele działań w celu poprawienia sytuacji finansowej spółki: podwyższono jej kapitał zakładowy, rozwiązano umowę o pracę z częścią pracowników spółki, uzyskano szereg kredytów w celu dofinansowania spółki i ograniczono koszty prowadzenia działalności. Okoliczności te nie miały jednak znaczenia w sprawie, ponieważ nie wskazywały na brak winy pozwanej - członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym terminie, a jedynie na dobrą wolę i chęć zachowania spółki przed likwidacją przez członka zarządu spółki. Zgodnie z art. 299 k.s.h. to na członkach zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spoczywa obowiązek zgłoszenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Pozwana podawała, że dała polecenie dyrektorowi finansowemu, by sporządził wskazany wniosek, przy czym owym w okresie w spółce nikt nie potrafił doprowadzić do skutecznego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, wskazała również, że z wykształcenia jest inżynierem i nie zna się na księgowości, w związku z czym musiała polegać na pracownikach spółki w tym zakresie. Okoliczności te nie wyłączają jednak winy członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o upadłość spółki.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda łączną kwotę 1.729,92 zł, na którą złożyły się następujące kwoty:

- 1.107,00 zł (część należności głównej wskazanej w nakazie zapłaty z 18 lipca 2014 roku tj. kwota 615,00 zł i kwota 492,00 zł),
- 241,93 zł (38 % x 636,65 zł kosztów postępowania zasądzonych w nakazie zapłaty),
- 284,53 zł (skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot 615,00 zł i 492,00 zł),
- 57,00 zł (38 % x 150,00 zł kosztów bezskutecznej egzekucji),
- 39,46 zł (38 % x 103,83 zł kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym).

Na podstawie art. 481 k.c. i art. 482 k.c. zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 1.107,00 zł od 31 maja 2017 roku (tj. po upływie terminu do zapłaty wskazanego w wezwaniu z 23 maja 2017 roku), a od kwoty 284,53 zł od dnia 10 października 2017 roku (tj. od dnia wniesienia pozwu).

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia między stronami biorąc pod uwagę wynik sprawy.

Koszty procesu poniesione przez powoda obejmowały łącznie 1.140,00 zł (223,00 zł – tytułem opłaty od pozwu, 900,00 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (obliczonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804)- w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana nie poniosła kosztów procesu.

Powód wygrał sprawę w 39% (z żądanej kwoty 4.440,44 zł zasądzono na jego rzecz kwotę 1.729,92 zł), zatem winien ponieść koszty procesu w zakresie oddalonego powództwa (61% z 1.140,00 zł = 695,40 zł), a pozwana w pozostałej części (39% z 1.140,00,00 zł = 444,60 zł). W konsekwencji zasądzono zatem od pozwanej na rzecz powoda kwotę 444,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Justyna Wyrwas - Oliwkiewicz